

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2024 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-829/24)

(C/2025/124)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, A. Bouchagiar, M. Mataija, Zs. Teleki i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że przyjmując nemzeti szuverenitás védelméről szóló 2023. évi LXXXVIII. törvény (ustawę nr LXXXVIII z 2023 r. o ochronie suwerenności narodowej), Węgry naruszyły art. 49, 56 i 63 TFUE, art. 3 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE o handlu elektronicznym ⁽¹⁾, art. 14, 16 i 19 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽²⁾, art. 7, 8, 11, 12, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 5, 6, 9 i 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych ⁽³⁾ i
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sporne uregulowanie krajowe

W dniu 12 grudnia 2023 r. węgierskie Zgromadzenie Narodowe zatwierdziło nemzeti szuverenitás védelméről szóló 2023. évi LXXXVIII. törvény (ustawę LXXXVIII z 2023 r. o ochronie suwerenności narodowej, zwaną dalej „sporną ustawą”).

Główne argumenty

Przedmiotowa ustawa ustanawia Krajowy Urząd ds. Ochrony Suwerenności, posiadający szerokie uprawnienia dochodzeniowe, którego działalność jest w znacznym stopniu wyłączona z kontroli sądowej i który, na podstawie binarnego rozróżnienia między działaniami i interesami węgierskimi a tymi niewęgierskimi, jest uprawniony do działania w taki sposób, aby nie uwzględniać w swoim funkcjonowaniu przynależności Węgier do Unii ani obowiązków ciążących na nich na mocy traktatów unijnych. Dokładniej rzecz ujmując, Komisja uważa, że sporna ustawa pozwala przyjąć za cel i ograniczać działania, które są zgodnym z prawem wyrazem praw przyznanych przez traktaty Unii obywatelom i organizacjom unijnym. Ponadto ustawa ta poddaje tych obywateli i organizacje takim wykonywanym przez władzę publiczną prerogatywom, które naruszają przepisy o ochronie danych i są niezgodne z szeregiem praw podstawowych, a także są filarami, na których opiera się pluralistyczne i demokratyczne społeczeństwo.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).